

Rozhovor I.

Stíny plamenů

Otče můj z čistírny já udřen jsem a bezradný
Nad místností starobní já poklop našel zarezlý
Snažil jsem se ho vyzvednout
Však nemohl s ním ani hnout
Dej mi prosím radu drahou
kterak poklop vytrhnout

Synu můj litý z železa
Těžkou cennost věru našels
Ten poklop nebyl zvednutý po dobu mé vlády žel
Neznám způsob zcela žádný
Pokoušej se sám a sám
Pokud tento úkol splníš
Řád vládce vstupů ti dám

Díky otče za chabé rady příště chtít nic nebudu
Vyhrotím se na poklop tady jinde jich jistě naleznu mnoho

Hladina hříchů ti už přetéká
Drzý jsi nejmladší synu
Vůbec nic tě nezajímá
Jen tvá sbírka poklopů
Vykrádáš je ze všech ulic
Vždyť já z toho hrůzu mám
Do těch děr padají lidé
A věří že to já dělám

Nech být otče mého bratra ještě z toho nemá rozum
Jen jak roste ta jeho velká poklopů to hromada

Nepodceňuj Jímači nepodceňj duši mou
Žer si to své shnilé bahno
A mě si nevšímej

Drzost tvá bratře nezná mezí nesnaž se mě rozzuřit
Křivdil jsem ti to mě mrzí teď považ máš-li promluvit

Jistý si buď že promluvím troufalost má ta je velká
Nedoufej že ti odpustím to si zapiš do bahna

Nehádejte se děti moje
Kdyby tohle zaslechla Vaše milovaná matka Paní Vodárenská
Nechtějte tím mojí ženu
Připravit o čerstvou špínu

Já na vás poklop házím

A já jím shnilé bahno